Carevo novo ruho

mladost

Carevo novo ruho

ANDERSENOVA BAJKA

Preradili M. Le Gwen — D. Soldi

Ilustracije P. Durand

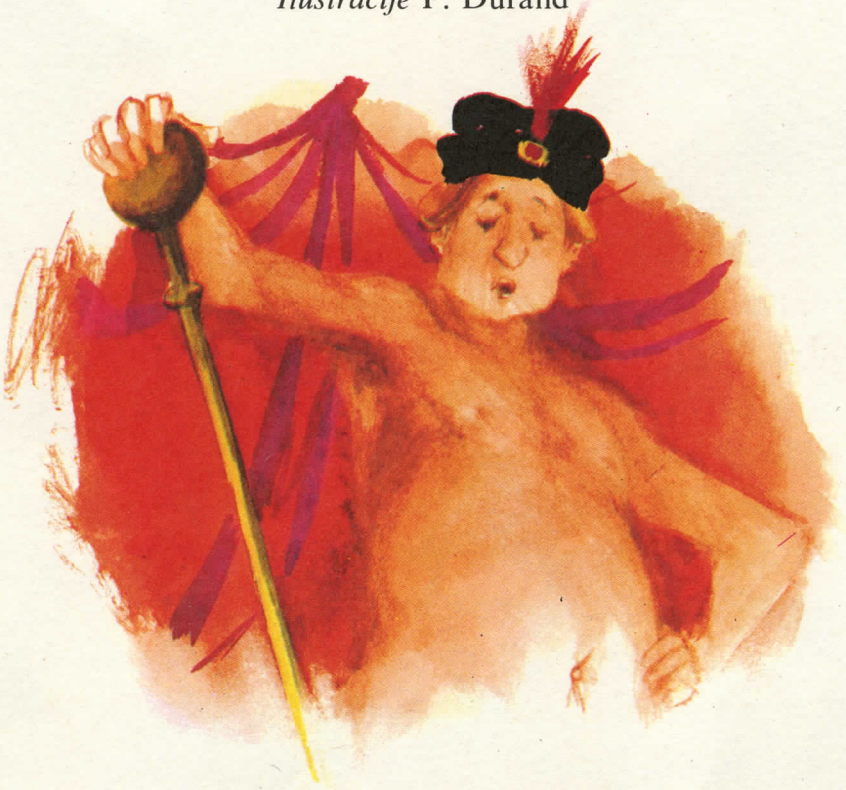

IZDAVAČKO KNJIŽARSKO PODUZEĆE
MLADOST ZAGREB, ILICA 30 • 1975

Bio jednom neki car koji je tako volio novo ruho da je sav novac trošio na svoju odjeću. Tokom čitavog dana on se preodijevao svakog sata pa kako se za cara obično kaže »u vijećnici je« za ovog se cara govorilo »u svojoj je sobi za odijevanje«. U glavnom gradu bilo je uvijek živo i veselo i mnogo stranaca dolazilo je svakog dana. Ali jednom se pojaviše i dvije varalice. Predstavili se kao tkalci koji znaju tkati najljepše tkanine na svijetu. Ne samo da su boje i uzorci tih tkanina izvanredno lijepi, već je i ruho sašiveno od tih tkanina neobično — nevidljivo svima onima koji su nesposobni za svoj posao ili pak glupi. »Treba mi takva tkanina«, pomislio je car. »Tako ću barem znati tko je nesposoban u mome carstvu.«

Dao je dvojici tkalaca veliku sumu novca kao predujam da bi odmah mogli početi radom.

Varalice postaviše tkalački stan i započeše radom.

Iako nikada nisu imali ništa u razbojima, neprestano su tražili još najfinije svile ili čisto zlato.

»Moram vidjeti koliko su posla učinili«, pomislio je car.

Ali stislo mu se oko srca pri pomisli da glupi ljudi ne mogu vidjeti tu tkaninu. Premda nije sumnjao u sebe, ipak je odlučio najprije poslati nekog drugog da pogleda posao.

»Poslat ću tkalcima svog starog ministra«, pomislio je. »On će najbolje ocijeniti tkaninu jer se najviše ističe svojim razumom i sposobnošću.«

Pošteni, stari ministar ušao je u dvoranu gdje su varalice radile na praznim razbojima.

»Zaboga, što je ovo, pa ja ništa ne vidim!« Ali nije rekao niti riječi.

Tkalci su ga pozvali da priđe bliže.

Pokazali su mu prazni razboj. Stari je ministar uperio svoj pogled ali ništa nije vidio jer ničeg nije ni bilo. »Jao meni!« pomislio je. »Zar sam zaista glup? Nitko to ne smije saznati.«

— E, pa što kažete? — upita jedan varalica.

— Vrlo lijepo — odgovori stari ministar. — Reći ću caru da sam vrlo zadovoljan.

Tkalci su ponovo tražili još novaca, svile i zlata. U stvari, sve su to trpali u svoje torbe, a razboj je stajao prazan. Nakon nekog vremena car je poslao drugog dvoranina da pogleda tkaninu. I njemu se dogodilo isto kao i starom ministru.

— Zar nije divna ova tkanina? — upitaše varalice objašnjavajući pri tom uzorak i boje koje uopće nisu postojale.

»Pa ja nisam glup«, pomislio je čovjek. »Ali možda nisam sposoban za svoju službu. To ne smijem dopustiti da drugi primijete.«

Tako je i on caru pohvalio tkaninu.

Svi su u gradu govorili o tkanini. Napokon ju je i car htio vidjeti. U pratnji dvojice starih službenika i čitavog dvora došao je k tkalcima.

— Zar nije prekrasna? — rekoše službenici koji su već vidjeli tkaninu. Prstom su pokazivali prazni razboj uvjereni da drugi vide tkaninu.

»Pa ja ništa ne vidim!« pomisli car. »Zar sam glup?« Ali kao i ona dvojica povika: — Baš je lijepa! — i oda tkalcima priznanje.

Svi su iz careve pratnje ponovili: — To je divno! — i savjetovali cara da se ruhom od te tkanine odjene za slijedeću svečanost.

Tkalci su radili dan i noć.

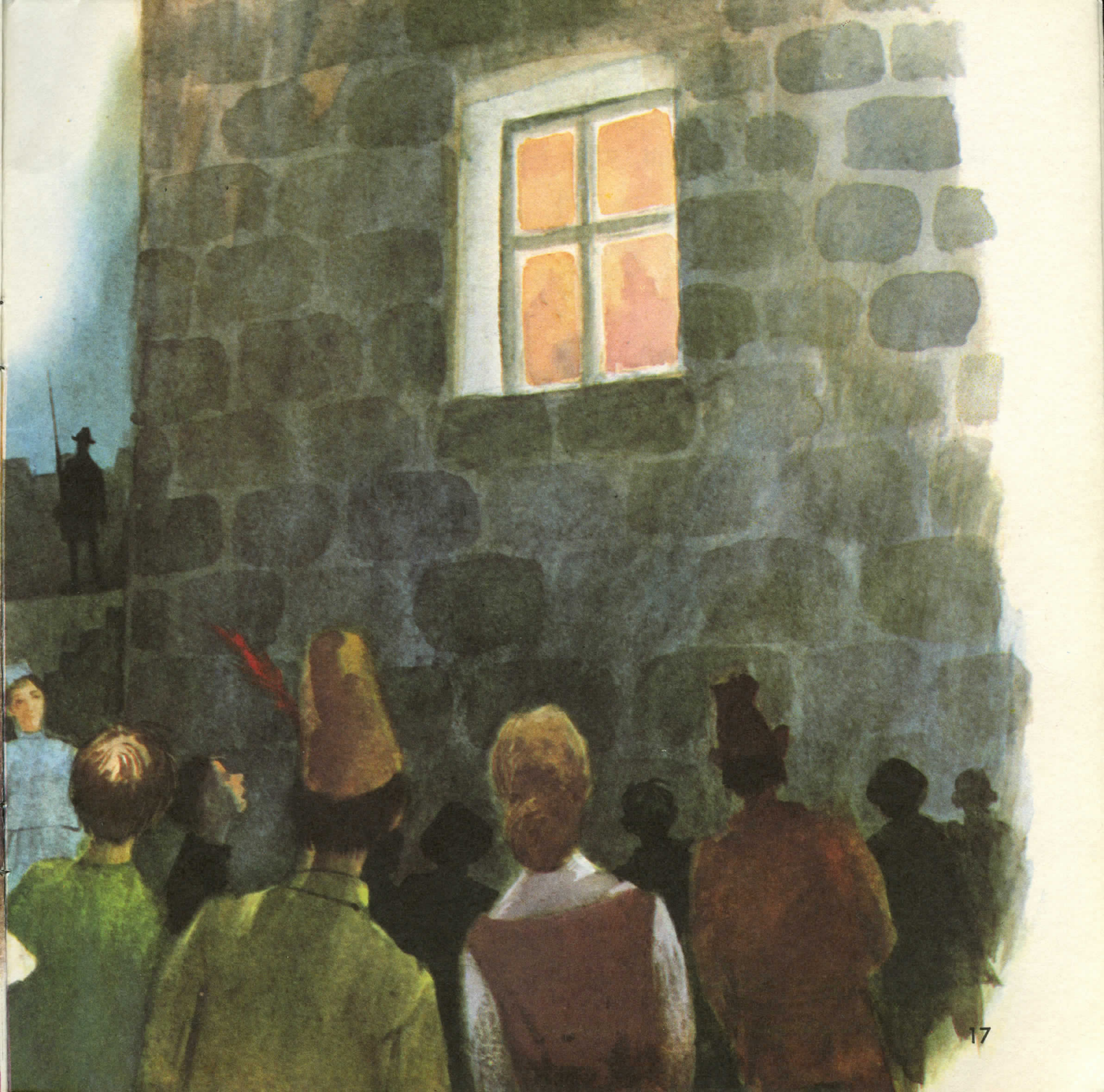

Svi su mogli vidjeti njihov trud. Pretvarali su se da skidaju tkaninu s razboja i da šiju ruho. Kad je sve bilo gotovo, došao je car da ga isproba.

Varalice podigoše ruke uvis kao da nešto drže i rekoše:

— Evo hlača! Evo kaputa! Evo plašta! Sve je lagano kao paučina. Neće Vam biti teško nositi na sebi. Ako se Vaše Veličanstvo izvoli skinuti . . .

Car je odložio svoje staro ruho, a varalice su se pretvarale kao da mu dodaju dio po dio novog ruha. Car se okretao i vrtio pred ogledalom.

— Kako je to divno sašiveno! Tako dobro pristaje! — povikali su dvorjanici. Kakvog li uzorka i boje!

Uđe glavni dvorjanik za priređivanje svečanosti i reče:

— Vaše Veličanstvo, sve je spremno.

— Možemo krenuti — odgovori car.

Dvorjanici koji su trebali pridržavati plašt, pravili su se kao da podižu nešto s poda. Zatim su podigli ruke i nisu se usudili pokazati kako su im ruke prazne.

— Kako je divno novo carevo ruho! — povikao je narod. U stvari nitko nije htio priznati da ništa ne vidi jer bi time pokazao kako je glup ili nesposoban za svoj posao.

— Ali on nema odjeće na sebi! — povika neko dijete.

— Čujte! Dječja usta ne lažu — reče djetetov otac.

Uskoro su svi počeli šaputati što je reklo dijete i najednom se začu povik: — Car nema ništa na sebi!

Car je sav protrnuo jer se i njemu samom činilo da ljudi imaju pravo. Ali sabrao se i odlučio: »Bilo što bilo, moram izdržati do kraja.«

Još je ponosnije koračao a dvorjanici su s mnogo poštovanja i dalje pridržavali plašt.

© 1973 by Éditions des Deux Coqs d'Or, Paris.
© za Jugoslaviju: Izdavačko knjižarsko poduzeće Mladost, Zagreb
Tisak: Grafički zavod Hrvatske, Zagreb — 1975.